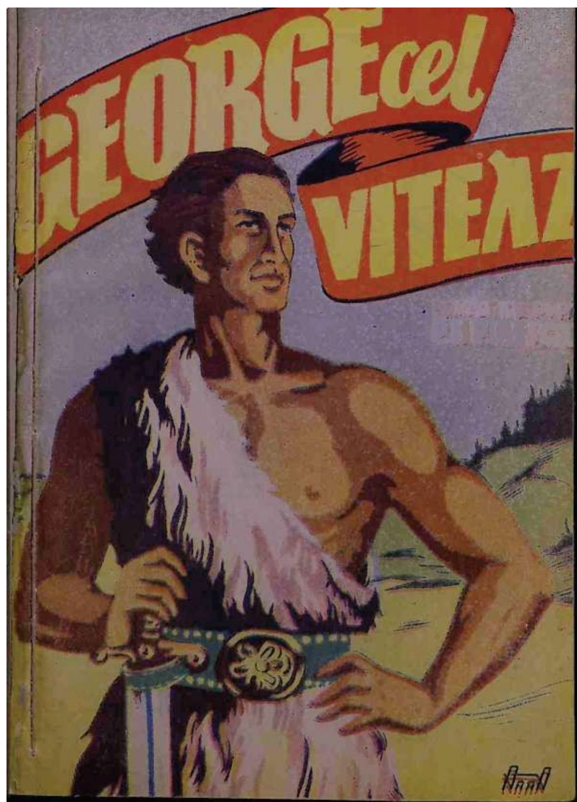
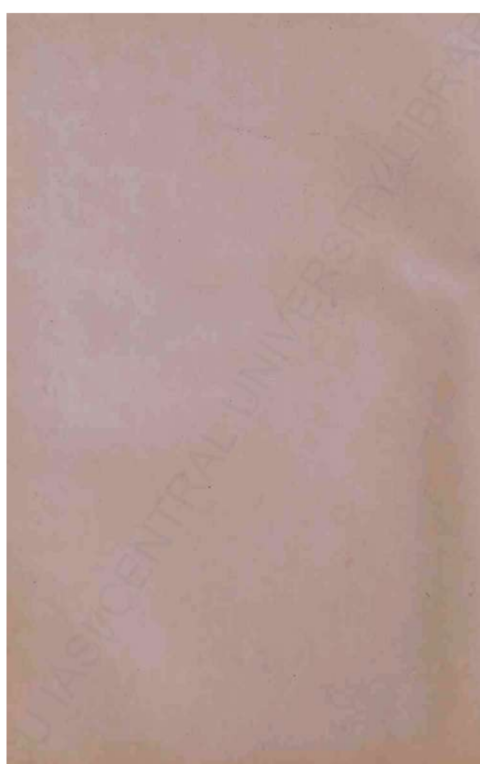

GEORGE cel
VITEAZ

POVESTIRE DUP.

Rijwwiei

-GEORGE CEL VITEAZ

iUlsfy • ţj$S>l>cstc după ***P.*** Ispirescu Prelucrare 'de MOŞ ENE

VISUL ÎMPĂRĂTESEI

ii părţile muntoase ale lumii îşi avea Palatul un împărat blajin, atât de bun şi de iubitor, că-i ieşeau înainte şoarecii şi guzganii din pivni{e ᶜă~ţ privească ochi în oclii, iar vrăbiile şi porumbeii din grădină veneau să-i ciugulească din palmă. Când se preumbla Împăratul prin luncă, îl urmau fluturii şi cerbii, făcându-i alai.

împărăteasa era mai frumoasă ca o floare şi mult o iubea Împăratul, că la împărţirea judecăţii şi la rânduiala treburilor tării, o lua să şadă cu el în sfat, pe scaunul domnesc.

Dar aveau o mâhnire adâncă amândoi,, a- nume că nu le dăruise Dumnezeu, un copil, un baiat care să moştenească împărăţia, sau o fată care să le înveselească zilele.

Mai adăstară ei ce adă'stară şi începură o căuta ajutor la vracii din fără» la babele cu descântece.
la magi şi la doftori vesti fi. Dar în zadar hău împărăteasa fierturile vrăjite, în zadar se scălda în pârâu bătută de lună plină. în zadar posti, că nu purcese grea. •

Ne mai având ea hicio nădejde, plângea zi şi noapte, vrând să plece de lângă Împărat, ca să-i ia locul altă împărăteasă, care să-i dea moştenitori.

— Nu plânge şi nu-li strica în zadar Frumoşii ochi ! o dezmierda adesea soiul ei cel blajin. Nimeni nu cunoaşte voia lui Dumnezeu şi hotărîrea lui. Iar când ne-o da un urmaş, de bună seamă că va fi mai de soi şi de ispravă ca toţi ceilalţi Feţi ai pământului care se vor naşte în acelaş an cu el.

Împărăteasa ol'ia şi nu îndrăznea să-i spu.ic toată desnădejdea ei.

Şi iată că'ntr'un miez de noapte sări ea în sus 'din culcuş, trezi pe împărat şi îi istorisi gâfâind :

— Măria Ta ! Groaznic vis avusei adineaori şi VJe nu mă trezeam deodată, cine ştie ce se întâmpla cu mine.

— Ce-ai visat? întrebă împăratul.

— Se făcea.că mă preumblam prin grădina Palatului nostru. Şi toate Firele de iarbă, toate Florile, până şi ganga n iile şi Fluturii se aflau câte doi. dez- micrdându-se. Şi

deodată, nu ştiu de unde. ţâşni un balaur furios care gonea o porumbiţă. Da porumbiţa clin aripi, spăimântată, să fugă, să scape de gura căscată a balaurului care voia s'o înhaje. Şi ar Fi în- ghitit-o'de bună seamă, dacă porumbiţa zărindu-mă nu s'ar fi repezit să se ascundă drept în piepiul meu. Ku o strânsei cu dragoste, s'o ocrotesc, dar balaurul nu se dădu bătut, ci se repezi asupra mea. Mi se pare ca mă muşcă, dar dădui un ţipăt şi imă mă trezii ! W.

— Nti te teme, scumpa uiea ! răspunse Împăratul. Îi 1111 vis bun. Şi la anul vom avea un urmaş I

împăratul tâlcui £>inc visul, căci Împărăteasa (lela acel vis purcese grea şi în curând dădu naştere unui flăcău frumos şi voinic, cum nu se mai pomenise.

Mare Iu bucuria la Curtea împărătească şi cu alai măre, la timpul potrivit, Împăratul, împărăteasa, împreună cu loji curtenii porniră să boteze copilul la fântâna de sub munte, după obiceiul de alunei.

La gâtul copilului, împăratul atârnă un şirag de nestemate, pe care meşterii pricepuţi în lucrarea . » diamantelor, scriseseră câte o literă pe fiecare piatră scumpă, astfel ca să alcătuiască numele copilului. George, după numele sfântului celui viteaz.

Şi cum se îndreptau spre fântâna botezului, paznicii din vârful munielui vestiră alaiul că o ceată fie haiduci, 111 frunte c'un căpitan fioros, se apropiau să-i lovească. .

Îngrijorat, Împăratul dădu poruncă Împărătesei ca împreună cu femeile să se ducă Ja fântână.

— Eu voi ieşi întru întâmpinarea acelor nelegiuiţi împreună cu oamenii mei şi îi voi risipi, alun- gându-i peste hotar ! zise împăratul. După aceia mă voi întoarce şi vom boteza copilul cum cere datina, cu veselie.

Plecă împăratul, dar 1111 se mai întoarse.

Femeile dela fântână se speriară şi una cât« una fugiră şi ele. Numai împărăteasa, luându-şi copilul, se îndreptă către locul unde trebuia să aibe loc- lupta cu tâlharii. Dar domnind tăcere grea asupra muntelui, înccpu a bănui şi ea ceva...

Sc întoarse repede la fântână, ascunse copilul într'un tufiş de flori, să Tiu dea fiarele peste el şi luându-şi

inima în din(i, urcă muntele şi se înfundă în codrul haiducilor. Pretutindeni dădu de urme de sânge, apoi de leşurile luptătorilor în zale care căzuseră luptând pentru Împăratul lor.

— Nu cumva o fi căzut şi Împăratul? îşi zise Împărăteasa cu spaimă, cercetând morţii din pădure.

Şi se pomeni înconjurată de trei haiduci care ridicând-o cu sila o duseră dinaintea căpitanului lor.

— Cine eşti ? o întrebă tâlharul, rezemat în paloş.

— Eu sunt Împărăteasa ! zise cu mândrie, dc.şi în inima ei era încredinţată că Împăratul pierise şi el în lupta cu haiducii.

— Apoi dacă eşti împărăteasa, răspunse rânţjind Căpitanul de haiduci, destul ai huzurit până «cum în Palatul de marmură şi aur, cu bucate alese şi cu flori în toate colturile iatacului.

Şi porunci haiducilor s'o ducă şi s'o închidă într,'o peşteră adâncă, umedă şi neagră, iar ca să sufere ''mai mult, să nu moară de tot, hotărî să i se 'dea împărătesei drept hrană un sfert de pâine veche Şi o ulcică de apă — dar nicio firimitură şi nieiun strop mai mult.

În vremea aceasta, copilul rămas în tufişul de flori, scoasc un picioruş (lin scutece, şi începu să se joace cu un bârzăune care-J gâdila mereu în talpă...

— Nu pJânge ţi r.u-Ji strica în zadar frumoşii ochi, *v* mfin^âia împăratul.

-

PUSTNICUL' ŞI CAPRA'

nir'o peştera, mai în sus^ de fântână locuia de mult un călugăr, care ru- pându-se de lume îşi ducea viaţa în pustnicie. El trăia lirănindu-se cu rădăcini de buruieni dulci şi cu poamele pădurii, mere, pere sălbatece şi mure. Dar mai avea pe lângă el şi o capră, carc-i da lapte.

Şi era.capra atât de cuminte, că singură pleca, singură venea înapoi la peştera pustnicului.

Adăpându-se ea la izvorul fântânii, auzi în tufiş scâncetul copilaşului. Capra îşi făcu loc până la el, începu să-l lingă, se aşeză alături, ca lângă 1111 ied, şi-i trecu sfârcul (â|ci pela gură.

Copilul flămând începu să sugă voiniceşte, până se îndestulă.

Capra care n'avea ied, mult se îndrăgosti de copil şi nu mai pleca de lângă el vreme îndelungată, îngrijindu-l ca pe puiul ei.

Călugărul văzând că nu-i mai vine capra la muls. începu s'o caute. Dar în zadar.

Până într-o bună zi, când se pomeni cu ea.

— Capra talii! Capra tatii !... începu el s'o strige, apropiindu-se să puie.mâna pe ca.

Dar capra Jâşti ! înlro parte, jâşti înlralu,

până scoase-pe pustnic alară clin codru, la fântâna cu tufiş, uncie se afla copilul.

Mare fu mirarea călugărului văzând frunuiseje 'de copil ascuns între flori, rotofei şi jucându-se cu picioruşele în văzduh. Ochii lui lură chemaţi de sclipirea nestematelor dela gâtul copilului. Aple- cânclu-se citi şi văzu că feciorul se numea George şi era mlădiţă împărătească.

Minune dumnezeiască se făcuse cu acest făt, îşi zise pustnicul luând copilul şi capra cu el.

De-atunci George fu îngrijit de pustnic ca de un părinte iubitor, crescu în peşteri, se jucă prin pădure, împriefcnindu-sc cu toate păsările şi toate fiarele codrului, care-i auzeau de departe şi-i recunoşteau glasul. .

Capra, îmbătrânind, muri- O îngropa călugărul cu toată cuviinţa, ca pe o făptură omenească, iar George plânse în urma ei, căci deşi nu-i fusese mamă, capra ii scăpase viaţa şi-l hrănise.

Creştea George al nostru într'un an cât aljii în 'doi şi se pomeni voinic în lege.

Curând închise ochii şi călugărul, iar flăcăul rămas singur în mijlocul codrului, hotărî să pur oeadă spre locurile unde oamenii trăiau mulţi laolaltă, după cum îi istorisise tata pustnicul.

Îşi încheie George vestminte din piei de vulpe şi ieşind din codru merse el ce merse, drept înainte, peste dealuri şi coclauri, până nimeri într'o cetate.

SABIA ŞI BUZDUGANUL1'

and văzură oamenii acea namilă de voinic înfăşurat ca o fiară în piei de vulpe, se ţinură după el ca după urs. Dar şi mirarea lui Ceorge nu fu mică, văzând locuinţe mari, uliţe, cai înhămaţi şi călări — încât ameţi. Se oprea, lua aminte la minunile clin jur, auii de deosebite de ceeace văzuse în Codru, şi pornea mai departe.

Colindând el prin cetate, zări o fierărie şi intră' înăuntru, căci mult îi plăcură săbiile şi buzduganele ce se aflau acolo.

Ceru şi el o sabie şi un buzdugan.

Aleae-ţi flăcăule ! îl pofti neguţătorul.

Şi îşi alese George un paloş şi un buzdugan, de nu l-ar fi putut- ridica nimeni altul. Apoi îşi văzu de drum.

- Hei, voinice ! strigă neguţătorul după el. Maria o luaşi, dar de plătit no plăteşti?...

— Cum adică s'o plătesc? întrebă voinicul, carc nu mai auzise asemenea cuvânt.

— fireşte, s'o plăteşti, mai zise neguţătorul. Ne tocmim, eu îţi cer un preţ, dumneata îmi dai a lin'» mai las eu, mai adaogi dumneata, până cădem la înţelegere le scobeşti în chimir, scoţi banii, mi-i dai, .şi-ţi vezi de drum cu marfa plătită.

.Căpnwtf« îi lîàùu să sugă

— Ce bani? De unde bani? Ce înseamnă bauifi se miră George. neînţelegând cuvintele neguţătoiulm^ ^^ r|ăciîui ca fiind în acea prăvălie atâtea paloşe .şi atâtea buzdugane, nu puica lua şi el câte unul. să plece pe-aci încolo. ..

Când se dumiri, zise neguţătorului că-i va sluji un an drept plata, şi omul primi plăcându-i înfăţişa rea voinicului.

Nu se păcăli neguţătorul,-căci Ceorge într un an se dovedi calfa cea mai bună din fierărie. Barosul cel mare, pe care altădată abia de izbuteau să-l ridice trei voinicul nostru îl mânuia singur.

Când împlini George anul, îi veni pofta să-şi făurească el un paloş şi un buzdugan euin nu se mai pomeniseră.

Nea vând el nici fier nici cărbuni, fu silii să se mai bage pe un an în slujba fierarului, cu toată vrăjmăşia celeilalte calfe, care se văzuse întrecut.

Şi când se împlini şi cel de-al doilea an, zise calfa cea rea :

— Măi voinicule, fier ţi-oi da, cum te-ai înţeles cu jupanul. Dar cărbunii care-i avem aci în fierărie, nu sunt buni pentru paloşul şi buzduganul pe care vrei să le făureşti. Dacă vrei să mă asculţi pe mine şi să-ţi iasă lucrul bun, dă fuga până'n Pădurea Neagră, unde sunt nişte frasini bătrâni, să-ţi faci din ei cărbunii trebuincioşi. Şi după aceia să te apuci^ de paloş şi de buzdugan. Ascultă sfatulmeu 1

Voinicul George, neştiutor, se luă după cuvântul calfei celei viclene.

Dar în Pădurea Neagră se ivise o scorpie care omorîse multă lume şi nădăjduia calfa să piară acolo şi flăcăul cel vornic.

George luă cu sine o sabie ascuţită, pe care'stăpânul său o păstra clin vechi, îşi încropi două bur- Vlufe clin piele de bivol, ca sa aibă cu ce aduce cărbuni», şi porni la pădure.

— Dar unde e Pădurea Neagră, oameni buni întrebă el nişte săteni în cale.

— Ce cauţi la padurea aceia, Flăcăii le? se mirară oamenii. E acolo o scorpie urîtă, de nu scana nimeni cu viată, cinc îi iasă'n cale.

— Nu mă tem eu de scorpii ! Făcu Flăcăul, şi-şi văzu de drum. *căci,* gândul lui era să-şi Făurească paloşul şi buzduganul la care cugeta şi pentru care muncise Fără simbrie un ah încheiat.

Sătenii se uitară după Flăcău, îl lăsară'n calea lui şi-şi Făcură cruce.

George, cum a junse'n pădurea cea afurisită, reteză Frasinii cu paloşul şi făcu groapa pentru cărbuni — câncl se pomeni că-l clatină o putere nevăzută încoace şi încolo, şi parcă-l sorbea.

Inăltând flăcăul capul, zări scorpia care venea l-vârtej din întunerccul pădurii, sorbind cu tărie, ca să-l înghită şi pe George.

Dar voinicul înţelese primejdia. Înfipse bine sabia în pământ şi se ţinu dc ea cu amândouă mâinile.

Scorpia la început risipi jarul focului cu o lovitură a cozii, dar câncl să se^ repeadă asupra flăcăului, se pomeni cu vârful săbiei în pântece.

Căci voinicul se trântise la pământ şi ridicase sabia pe neaşteptate.

Dihania simţind că i se scurge viaţa, o rupse de fugă în întunerccul pădurii, către scorbura ei, unde nădăjduia să-şi adune maţele şi să se lecuiască. Dar voinicul nu-i clete răgaz, ci luându-se după ea, o ajunse din urma şi eu o lovitură năprasnică, îi reteză capul.

Gâlgâind se scurse sângele ei negru. <k se adună o băltoacă mohorîtă.

George privi îndelung la clilumia care zăcea şt oftând uşurat, vru să se întoarcă la ale sale.

Un-, ciripit de păsări îi atrase auzul, Ilidică ochii şi văzu o mică zburătoare, al cărei grai îl cam pricepea, de pe vremea când crescuse în codrul pustnicului.

— Viteazule ! ciripi pasărea. Mult bine făcuşi sein în (iei mele, doborînd scorpia pentru totdeauna, căci altfel în curând ɹıυ mai rămânea în viujă ilicit» zburătoare în pădurea asta. Pentru vitejia ta, în clela mine acest sfat : Sealdă-le în.sângele dihaniei pe care

ai ucis-o şi unde te va atinge sângele ei. nici un fier nu te va mai putea răni !

George cel viteaz ascultă de sfatul pă.saricii, dar un loc iot rămase neatins de sânge, unde că/.use o frunză pe spatele lui.

— Să te fereşti, flăcăule. să dai vreodată dosul în luptele tale ! îl mai sfătui păsărică înainte de a zbura spre cuibul ei, unde o adăstau puii. Căci uri locşor ji-a rămas neatins de sângele fiarei, din pricina unei frunze. Dar cât vei lupta fajă în fa(ă, piept la piept, nimeni nu-ji va putea face nici un rău.

George se întoarse cu capul scorpiei pe care-l puse într au burduf, umplu cellalt burduf cu cărbunii de frasin şi pomi hi fierăria stăpânului său. să-şi fău ren >că paloşul şi buzduganul după politii inimii.

Voinicul înfipse sabia în pântecele Scorpiei.

Lucru el o jumătate de an. apoi încercă sabia, lovind un drug de fier. Sabia se frânsc. Aruncă buzcluganul în văzduh, care, la cădere, se turti.

Nemulţumit, flăcăul aruncă uneltele la care muncise în zadar .şi căzu pe gânduri.

Ce era de făcut

Şi cugetând el, îşi aminti ca'n muntele unde copilărise, zărise odaia un fier înfipt în pământ.

— Din fierul acela îmi voi face armele! îşi zise George cel viteaz, şi porni într'acolo.

Nimeri locul, dar nu putu /mulge fierul diniro- 'dată. Dar se opinii şi cu toate puterile lui încordate îl răsuci îutr'o parte, îl răsuci în alia, odaiă şi încă odaiă, de câteva ori, până-l /mulse din inima pământului.

Abia după aceia văzu voinicul nostru că /.mulsese din stâncă o vână întreaga de fier.

Şi din acest fier îşi făuri George sabia şi buzduganul pe potriva puterii lui, de care să nu se mai 'despartă niciodată, ca nişte credincioşi iovară^i de luptă.

Cu prietenii dela fierărie purcese la fântâna iioi c/u lui de sub munte.

Aci îşi stropi armele cu apă, şi zise :

Balmui, adică Ajutorul meu, aşa să sc numească acest paloş; Turnai, adică Omorîtorul vrăjmaşilor, aşa să sc chcme acest buzdugan.

George cel viteaz împreună cu prietenii mân-

*} bîjira pe iarbă verde, apoi se întoarseră la fierărie, să-şi ia voinicul rămas bun dela jupan.

unicii calfa cea rea care pizmuise pe voinicul nostru şi-i pusese tot felul de bcje în roate n'a vrut să ia parte la botezul armelor, ci rămase în fierărie.

Mare fu uimirea lui George, găsiu- du-I mort.

Pasă-mi-te, calfa, în lipsa voinicului, vrând să ştie ce se afla într'iuud din cele două burdufe de bivol, îl deschise. Zărind capul scorpiei, înmărmuri pe loc.

George nicio vină n'avea de această întâmplare, clar îşi zise :

— După faptă şi răsplată.

Apoi miilfumind jupanului pentru. ounăfa'feai lui, îşi luă rămas bun şi-şi văzu de 'drum.

Nu se depărtă binş, că-l ajunse din urmă na băejaş subţire şi isteţ, unul din ucenici.

— Ce e cu tine, mă Ionele ?

— Nene George, mi s-a urît să tot car la e&r-- 1 hi ni. să umflu foalele şi să dau eu barosul. la-nwî şi pe mine cu dumneata.

— Unde să te iau, ina, zevzeculeJS

, — Unde-i merge dumneata, nene George.

i— Păi eu merg unde-oi vedea cu ochii.

«— Acolo merg şi eu ! făcu băiatul.

Dar voinicul nici gând n'avea să-şi ia belea pe cap şi îl alungă.

Merse el ce mârse şi sc abătu la umbra unui copac, să se mai odihnească. Dinapoia trunchiului, cine se arată ? Tot Ionel f

— Dar aici ce cauţi, diavole 'i făcu George ce' îviteaz, jumătate cu ciudă, jiijnălaie cu haz.

— Merg şi eu pe calet.. făcu băiatul.

^ .Văzând George aşa, luă băiatul cu sine. V» __ Dar din cuvântul meu să nu ieşi, auzi iu | Si porunci voinicul.

—Cuvântul dumitaÎe e pentru mine'poruncă, nene George ! răspunse băiatul bucuros de tovărăşie.

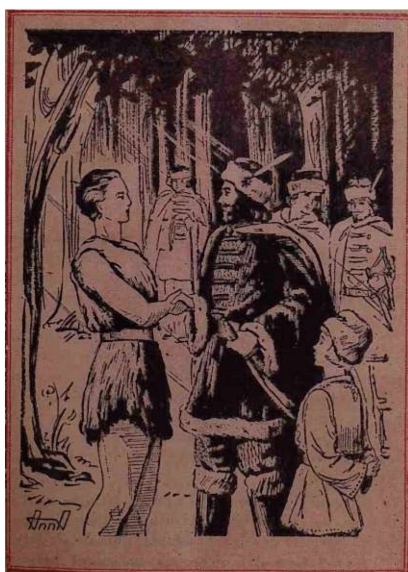
Şi merseră ei o zi şi o noapte şi încă o zi şi o - noapte, iar a treia zi ajunseră înlr'un codru verde, unde se mai opriră să se odihnească şi să'mbuce ceva, la rădăcina unui gorun gros de nu. l-ar fi puiuţ cuprinde cu b'rafele doisprezece inşi.

Deodată auziră larmă în partea dreaptă, tropotele unui cal, guifatul unui porc misirej.

—Trebue să fie o vânătoare ! zise George cel viteaz.

Într adevăr, zări în goană un călăreţ care se ji- 11 ea după un porc mistreţ uriaş, care guija ele mama locului, ameninţat. Dar şi după vânător se luase alt porc mistreţ, parcă şi mai năpraznic, ca şi cum voia să-şi scape sojul.

Vânătorul fiind la depărtare potrivită de fiara pe care o urmărea, puse săgeata la arc, ochi din

C&petenia vânătoarei ii mulțumi că l-a dda umjutîc,

goana calului .şi trase. Porcul lovit în ceafă se ros- tologi de două ori, în vreme ce începu a-i gâlgâi sângele intre colţii lui mari şi ascuţiţi.

Dar mistreţul din urină se aruncă asupra călăreţului, prăvălindu-l cu cal cu tot. Vânătorul şi-ar fi pierdut viaţa, dacă George nu s'ar fi repezii eu buzduganul şi n'ar fi doborît dintr'o lovitura drept în frunte fiara care voi^i să se arunce asupra celui căzut şi împleticit în scări între picioarele cplului.

îndată se iviră şi ceilalţi tovarăşi de vânătoare, sunând din corn, uiinafi de câini osteniţi de alergătură şi schelălăind.

— Îţi mulţumesc, tinere, pentru curajul pe caic l-ai arătat, înfruntând acest uriaş porc mistreţ! zise căpetenia vânătorilor, strângând mâna lui George. Fii' lniu şi ia parte la ospăţul nostru vânăt oresc.

întinseră o masă boerească pe iarbă, iar slujitori în fireturi, turnară vin vechi în pocale de argint, pe care le înmânară mesenilor.

— Oare cine să lie aceşti măreţi vânători '(îşi zise George. De bună seamă nişte curteni !

Pasă-mi-te, voinicul nostru tot mergând, intrase între hotarele împărăţiei lui tătâne-său, fără să ştie.

Pela mijlocul mesei îi ajunse bătaia soarelui care străini ion frunzişul codrului şi căpetenia, vânătoarei spuse mesenilor să arunce dulama de pe ei.

La Tel îăeu şi George, iar meseanul care sta «lături, zăn sclipirea şiragului de nestemate clela gâtul voinicului. Le privi cu mai multă luare a- minte, citi numele scris pe ele — şi astfel cuuosch pe urmaşul drept al Împăratului ucis cu douăzeci de ani mai înainte de ceata de haiduci

Curteanul se trase deoparte, şopti câte un cuvânt la urecheacelorlaţi meseni şi grăi mai mult cu cel din capul bucatelor, în vreme ce voinicul George, nebănuiiid nimic, se înfrupta din acele bunătăţi. îndemnând şi pe lonel.

Când ridică ochii. George-cel viteaz se văzu împrejmuit de vânători,'care îngenuuchiând dinaintea lui, îl priveau cu bucurie şi cu smerenie. Căpetenia zise cu glas tare :

Să trăe.şti. Măria Ta ! Căci împărat al nostru eşti, după voia lui Dumnezeu care a făcut cu noi această minune, de te-am găsit în mijlocul pădurii, când nici cu gândul ne gândeam...

— Nu pricep cuvintele acestea... răspunse flăcăul cam încurcat. Icmându-se ca acei boeri să nu-) ia în bătaie de joc.

— Nici nu e de mirare ! zise iar căpetenia. Dar după ce vei afla toate câte li le voi istorisi, vei pricepe. Măria Ta, şi ie vei bucura împreună cu noi.

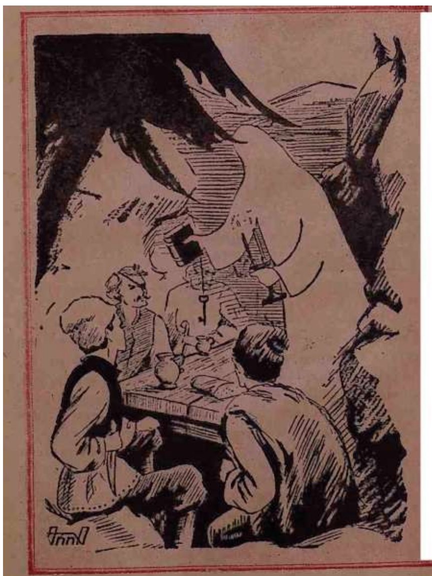
Şi.pe'ndeîele, căpetenia îi povesti lui George cel Viteaz, tot ce se întâmplase cu el, din ziua naşterii. Cum fusese dus la botez, la fântâna de sub munte, cum fusese prins şi ucis Împăratul şi cuin se pierduse urma nefericitei mame, ca şi a copilului. De atunci Împărăţia este cârmuită de sfatul boerijor, care nu pierduseră nădejdea, de a da odată şi odată de adevăratul Stăpân al împărăţiei, pe care să-l ia în .locul fostului Domn. Căci ştiau că latului i se pusese la gât un colan de nestemate, fiecare purtând •sunată în lumina ei o literă a numelui lui. Şi iată că au dat, pe neaşteptate, peste pietrele pre{ioase care le arată că purtătorul lor e George, adevăratul împărat.

Ionel asculta şi el cu gura căscată, de parcă auzea un basm, căci abia îi venea să creadă.

Dar curtenii, la un semn al căpeteniei lor. se ^ridicară, dădură glas cu urale tari, înăljară flamurile, în vreme ce cornii iile de vânătoare Începură să umple pădurea cu melodiile lor voioase.

George se ridică şi el, luând de mână pe Ionel, şi primi închinarea curtenilor.

Apoi tot alaiul se îndreptă cu bucurie mare spre Cetatea de scaun.

Din peretele stiuçii, so desprinse o ailoti.

PE URMELE TÂLHARILOR

nii inuljimea să vadă pe noul împărat şi mult se veseli de ospejele ea re se întinseră pretutindeni din porunca noului Stăpânilor. Cu uimire şi dragoste îl priveau loji, văzându-l atât de chipeş şi de voinic, iar cei mai în vârstă mărturiseau : taică-său ! Numai dc-ar avea mai mult noroc.

După ce trecură sărbătorile încoronării, începu George să puie (ara la cale, să înlăture din «dujbe pe cei nedrepţi şi nevolnici, să pedepsească pe vinovaţi, să răsplătească pe cei drepţi şi muncitori, şi mai cu seamă să-şi înnoiască şi întărească oştirea, fără de care nicio dreptate nu se poate întemeia în ţară şi nicio pază bună la hotare.

Apoi îşi aminti de nedreptatea şi nelegiuirea strigătoare la cer, care se făcuse cu tăiânc-său. cu maîcă-sa şi cu el însuşi.

George cel viteaz pace nu mai avea, gundin- du-se că maică-sa mai trăia, fiind ea în puterea acelor tâlhari, pe care nimeni nu-i stârpise şi încă bân- . tu iau Împărăţia.

Şi hotărând s'o scape pe maică-sa din mâna hai- ducilor. nu porni cu oştire împotriva lor. de teamă cui aceia. încolji{i. ar putea s'o ucidă, ci chemă la •iue pe Ionel, cale ajunse în slujbă mare, şi-i zise:

— Ionele, în mâna .şi în dibăcia la se află *»cum* viaţa mamei mele ! Eşti gaia s'o scapi ?

—Măria Ta, precum am spus pe când eram numai ucenic de fierărie, aşa grăesc şi acum : Cuvântul Măriei fale, pentru mine e poruncă.

—Iată ce ai de făcui ! îi zise Împăratul George. Cu scrisoarea aceasta ie vei duce în inima codrului şi vei căuta să dai ochi cu căpetenia haiducilor. În scrisoare îi poruncesc să dea drumul sărmanei melc mame. Tu, din gură, spunc-i că va avea din partea mea răsplată mare, dacă îmi va trimite pe mama şi-şi va căuta de drum cu tâlharii lui, plecând aiurea, ca să nu fiu silit să fac vărsare de sânge dela*începutul domniei mele.

Porni Ionel prin codri, hoiărît să-şi dea şi viaţa, numai să poată împlini cuvântul împăratului său. Pc când înainta prin codrii munţilor, fu întâmpinat pe o potecă lăturalnică de doi haiduci care-l legară buştean şi-l duseră în faţa căpeteniei lor.

—Aha ! Vasăzică s'a urcat în scaunul lui tă- tâne-său Împăratul cel nou ! făcu acru căpetenia 'de haiduci. Du din partea mea acest răspuns la scrisoarea pc care mi-a fă cu t-o : Că de banii lui nani nevoie, căci avuţia mea e codrul, iar maică-şi niciodată nu-i voi da drumul, căci pe vremuri nu m"a vrut de soţ, aşa că acum, pana la capătul vieţii, să-mi fie roabă. Iar. eu de haiducie din această pricină m'âm apucat ! Aşa că să şadă împăratul potolit în scaunul lui, dacă vrea să mai trăiască, iar 'de i s'a urît cu viaţa, n'are decât să vie să se încă ere cit oastea haiducească !"

Ionel plecă înapoi cu acest răspuns.

Ci, căpetenia haiducilor, spre a-şi bate joc, trimise un curcan fript, cu aceste cuvinte :

— Ia, împărăteasă, de mănâncă friptură, după ce douăzeci de ani numai pâine uscată şi apă ni gustat. Că iată, fecioru-tău, George, căruia i se mai spune cel viteaz, pornind la luptă împotriva haiducilor şi bănuind el că va pieri în luptă, face pomana de pe-acum, că dacă o muri, nu va mai avea nimeni, grijă de sufletul lui !

împărăteasa nu se atinse de curcanul fript, iar inima îi crescu de bucurie, aflând că George, feciorul mult iubit, era în viajă, îiv scaunul împărătesc, şi gata a porni împotriva tâlharilor.

În această vreme căpetenia haiducilor îşi a- «lună oamenii Ia un chef,'sub nişte dărâmături de stânci, unde nu puteau fi găsiji de nimeni. Mâncaru, băură şi când se mai veseliră, iar râseră de scrisoarea copilandrului care se făcuse împărat şi de maică-sa, care primise pomana fiului ei, fiind fiul în viafă !

Şi pe când râdeau ei fără grijă, bând din oale vin vechi, auziră odată o răbufnitură în stânci, de rămaseră cu gurile căscate, îngroziji.

;— Nu mai clinteşte nimeni ! şopti căpetenia, crezând că se apropia oastea lui George cel viteaz.

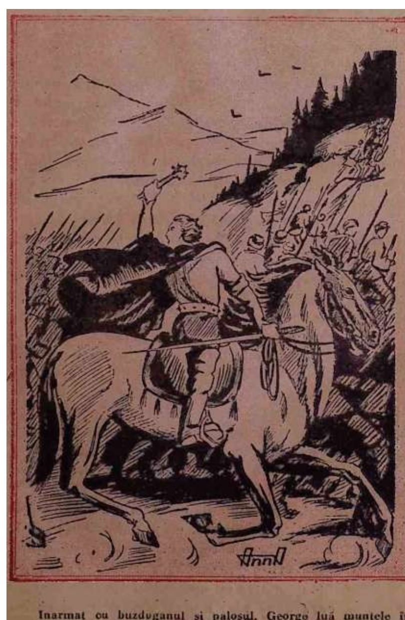
Dar în locul ostaşilor, haiducii văzură o umbră 'desprinzându-se din peretele stâncii, care plutind lin până'n mijlocul lor, puse pe masa de lemn, în- itre oale, două lumânări, o carte şi o cheie.

Apoi, în vreme ce tâlharii priveau înmărmuriţi. năluca se trase înapoi, şi pieri în peretele din care sc ivise.

,

■— JKu nălucire bau zise căpetenia.

GEORGE CEL VITEAZ

Inarmaţ cu buzduganul şi paloşul, George luă muntele în

Nălucile nu putea li, de vreme ce vedea dinaintea lui cele două lumânări, cartea şi cheia...

Luă cartea, rupse catarama şi pecetea, apoi citi :

„S'a slarşit cu tine, tâlhare, precum şi oamenii tăi, învăţaţi la rele ! A ajuns la Domnul glasul celor omorîti de tine, iar sângele vărsat al nevinovaţilor, cere răzbunare ! Scăpare nu vei mai avea 'de-aci înainte, în coliul din dreapta al acestei stânci se află o încăpere. Aprinde o lumânare şi te vei încredinţa. la cheia şi deschide. Vei găsi înăuntru vestminte şi podoabe de împărătească. Le vei da maniei lui George. care de prea multă vreme, sărmana, zace în zdrenţe. Şi ea, în bunătatea inimii ei. ie va ierta pentru loaie caznele la care ai pus-o în aceşti 'douăzeci de ani. Tot în acea încăpere, vei găsi în- tr'un col(o piele de urs şi un lanj. Te vei îmbrăca tu cu ea. deoarece puterea dumnezeiască ie-a blestemai. pentru multele tale nelegiuiri, în urs să ie preschimbi, ca să-ji ispăşeşti păcaiclc. Iar Împărăteasa ie va duce de lan{ la Împăratul. Aşa să faci, tâlhare, precum siă scris aci, căci de nu vei fi următor ci vei încerca şi de-aci înainte'să te dai la rele şi să scapi de soarta ce ji-a iost hărăzită, vei fi osândit şi pus sub un blestem şi mai grozav, pe care mintea ta nici nu şi-l poate închipui !"

Căpitanul, înmărmurit, ciiea şi nu-i venea să creadă ochilor. Când furios, când doborîl de frică, în sufletul lui treceau "repede, fot felul 'de sim(i- minte şi 'de păreri.

Se sfătui 'deoparte cu un rechin tovarăş de haiducie, *Ui* ca-ve avea mai muliă încredere, şi care-i

— Căpitane, de-ar li fost aci lucraro de mână omenească, nu trebuia să ne temem, ci ca totdeauna,

porneam la luptă fără şovăire. Dar aci e la mijloc putere cerească. Umbra care s'a desprins din peretele stâncii nu putea fi alungată nici ucisă, iar lu crurile care le-a lăsat pe masă, dovedesc ,că n'avem ce lace împotrivă. Cu Dumnezeu, care e mai tare ca noi toţi, oamenii ele pe pământ, "oare cine se poate pune Parcă tot rfiai bine e să te supui poruncii şi să-fi ispăşeşti osânda, decât să fii lovit de cine ştie ce chinuri şi mai aspre !
Căpiţa nul, încrcdinfându-se de adevărul cuvintelor tovarăşului său, îşi adună haiducii în inima pădurii, uncie-şi aveau ci sălaşele ascunse, goli peşterile în care ascunsese avujiile adunate în două- • zeci de ani de tâlhărie, şi le împărji :

— Fraţilor ! zise la urmă căpitanul. Duceļi-vă pe la locurile voastre, şi apucafi-vă acum de muncă cinstită, ajutând pe nevoiaşi, miluind bolnavii şi bisericile, ca'să vi se ierte şi vouă multele păcate pe care împreună le-am săvârşit.

Apoi, după ce tâlharii se risipiră, plecând care încotro spre a li se pierde urma, căpitanul luă din • încăperea de piatră pe care o descuie cu cheia lăsată de nălucă, vestmintele de Împărăteasă pe cate le găsi într'adevăr acolo, aşa precum citise în carte.

Se duse cu ele în peştera unde zăcea nefericita femeie şi-i zise :

— Mult ai pătimit, mărită împărăteasă, în aceşti douăzeci de ani, clar o putere dumnezeiască mi-a. înfrânt trufia, şi iată (i-ain adus vestmintele înipărăr ieşti pe care ar fi trebuit să le porţi mereu, ca de-aei.

înainte să te bucuri de ele. Rău ani fost eu oamenii şi mare nelegiuit, socotind că toate bunurile acestei lumi mi sc cuvin. Că doar Măria Ta, împotrivin- du-te dorinţii mele, ai arătat că şi puterea mea era mărginită. Multe cazne te-am făcut să înduri, de care azi îmi pare rău şi văd că am fost nebun. Dacă a mai rămas un pic de milă în inima Măriei Tale, vars'o asupra mea, ca să-fi fie răsplătită în Cer !

Mult se miră Împărăteasa de această întâmplare cu vestmintele alese, pe care de mult pierduse nădejdea să le mai poarte vreodată. Dar şi mai mult se miră ea de zmerenia căpitanului -de 'tâlhari, pe care atât de crunt îl ştiuse.

În bunătatea inimii ci. Împărăteasa luă aminte la rugăciunea tâlharului şi-l iertă, grăind :

— Iertat să-ji fie tot răul ce l-ai făptuit asupra mea. Cu tojii greşim pe acest pământ, unii mai mult, alţii mai puţin şi cine n'are nevoie de iertare

Tâlharul îngenunchie şi sărută mâna Impără-tesii.

— Dar pielea asta de urs, ce rost are întrebă Împărăteasa, tcmându-sc de vreo nouă răutate.

Dar căpitanul Iară a răspunde, aruncă blana ursului în spinare, care se lipi îndată de el, de parcă ar li purtat-o dela naştere. Şi iată că'n locul tâlharului, împărăteasa văzu un urs în patru labe, gemând la picioarele ei.

Il luă de lant şi ieşi cu el din peşteră.

În această vreme, George cel viteaz allând răspunsul batjocoritor al Căpitanului de haiduci, mult se amărî şi îşi adună îndată oastea, se aruncă pe un armăsar care parcă mânca foc şi porni spre codrul 'din munţi.

La fântâna uncie fusese ascuns între fiori, George cel viteaz se opri şi ridicând Sabia pe care şi-o făurise însuşi, zise căpitanului şi oştenilor ca- re-l întovărăşeau :

— Ostaşi ! Vom începe o luptă cu tâlharii care nu sunt tari, ci sunt vicleni ! Va trebui să-i biruim., arătându-le că isteţimea noastrăo întrece pe a lor. De aceea vom împrejmui pădurea, ca niciunul să nu poată scăpa cu fuga şi vom; înainta spre mijlocul
' codrului, unde ne vom întâlni. Nu pregetaţi a lovi fără milă în cei ce vi se vor împotrivi !. Căci a sunat ceasul să răzbunăm moartea fostului împărat, tatăl meu şi să scoatem clin /obic pe nevinovata şi nefericita mea mamă. Iar pe căpitanul haiducilor, lăsaţi-l în seama mea !

Şi George cel viteaz? cu buzduganul la oblân- cul şelei, cu'sabia în mâna dreaptă, dete pinteni ca- ' Inlui şi porni singur în goană, luând muntele în piept.

Ceilalţi căpitani şi oşteni'înconjurară muntele, urcându-l şi ei din toate părţile.

Mare fu uimirea lor, neîntâlnind îiiciun tâlhar.

Mai înainte de a ajunge la sălaşul tâlharilor,, George cel viteaz întâlni pe maică-sa scoborînd poteca şi ducând de lanţ un urs fioros, care mormăia, strivind uscăturile pădurii sub labele lui grele.

Mama şi fiul se îmbrăţişară, cu lacrimi de bucurie în ochi.

— Cum de ai scăpat, mamă, din peştera unde «i fost închisă ? întrebă George cel viteaz. Şi de unde ai găsit ursul ăsta, care se ţine după 'dumneata,- 'de parcă te-ar cunoaşte ?

împărat casa istorisi cu de-amănuntul fiului ei prea iubit întâmplarea ftiinunaiă tic mai sus. şi mântuirea ci de către puterea dumnezeiască.

— Iar acest urs, urmă Împărăteasa, c însuşi căpitanul de tâlhari, preschimbat astfel, pentru ispăşirea păcatelor lui.

Dar Gcorge cel viteaz, care avea şi el inimă miloasă cu cei năpăstuiji şi cu cei vinovaji. desfăcu lanjul şi dând drumul ursului, zise :

, — Să nu-l mai purtăm din loc în loc, să fie batjocura tuturor. Să-şi ispăşească singur păcatele, în aceşti codri nesfârşiji !

Intrunindu-se cu oştenii, mult se veselira şi se întoarseră la Curie, unde împăratul întinse o masă lungă.

Şi domni el ani mulţi, alături de iubita mamă, precum se şi povesteşte.

toRiU ™

Jtx-. No. li) GIIICITOAItE (10 puncte) de Puiu I., Buc.

Pe chipul omului sunt: N Iar la bucătărie sunt: V Mă place lumea dacă-s; R ^ Şi nu alerg când merg la : P Însă când fredonez sunt: B.

JOC No. 20 ACROSTIH (20 puncte) de , IOANA MATEESCU, elevă Instit. Moleanu Buc.

Fratele meu Nicuşor a citit cinci cărţi din biblioteca BUCUKIA COPIILOR. K1 şi le-a rânduit în bibliotecă la întâmplare, în aşa fel câ cu citind de sus în jos numai litera începutului de titlu, am descoperit titlul unei cărţi proaspăt apărută în biblioteca „Bucuria Copiilo-r", ţ.'t caJf m'am grăbit să i-o cumpăr.

Concurs BUCURIA COPIILOR
NOR m; participare
dă drept trimltătorululla publi- careg unuj loc. dac3 va fi eisit bun pentru BUCURIA COPIILOR ,

Puteţi ghici care este acea carte şi cari sunt ccle cinci cărţi citite de "el ?

Concursul No. 3.

Cuprinde tot 40 jocur:. În fiecare număr publicăm cel' puţin 2 jocuri. Fiecare joc deslegat dă dreptul la n-rul de puncte indicai în dreptul său. Cititorii car. doresc să ia parte la acest concurs vor tăia cupoanele dela No 1—20 şi le vor trimită împreună cu dcslegările jocurilor pe adresa: Editura Bucur Ciobanul str. Su- * rindar Ni. 5—7—9 Buc., purtând menţiunea : pentru concurs. So- luţiunile se vor trimite toate odată, nu pe rând. la data ce se va anunţă la timp, împreună cu mărci de 16 iei pentru răspuns. Pentru deslegătorii jocurilor oferim 23 premii şi anume:

Premiul 1 1	1 Premiu! 11	-Premiul III	IOPreraiil V	10 Premii
30.000 Ici |	| 10.000 Iei	5.000 Iei	a 1.000 Iei	**de consolare \ IN CĂRTI**

JOCURI DE FAMILIE

I

ENIGMA **LUJ NENEA SANDU**

Nen<M Sandu a prins curaj, căci după atâtea înfrângeri, « pornit <$ ofensivi împotriva nepotului său.

— Ascultă Ionel«, îi spuse el într'o seară după ce băiatul îş! tomiui;»«« lecţiile. Azi am auzit una nostimă. Rindul trecut te-<im rămas: dar dacă 91 ti«. dată asta ai să pierzi, să ştii al pierdut titlul de mare (simplon în dezlegarea problemelor.

— Şi dacă câştig, îmi cumperi o pereche de patine 7

Nenea Sandu rămase pe gânduri. În cele diti urmă, primi târgul.

— S'a făcut. Ionel. Ascultă cu atenţie :

„Două picioare, sade pe trei picioare şi mănâncă ***un*** picior. Vine palru piciixire şi fură un picior. Se ridică ***două*** picioare, pune mina pe trei pl» cioare, aruncă după ***patru*** picioare şi-l rupe un picior". -

Poţi să-mi povesteşti sub fonna adevărată scena acestei enigme 7

Ionel rămase uluit. Gândul că ar putea pierde patinele făgăduite fi oc- pleşen. Mintea lui ageră, însă, 11 scoase din încurcătură şl după puţintică gândire izbuti să deslege enigma.

Încercaţi şi voi. Deslegătorilor acestei enigme II se atribue 50 punct» În Concursul Nr. 3

Răspuns la jocul ilc familie intitulat: Socoteală greşită.

Cablul trebile" să fie mai lung de 530 metri, deoarcce fiind mal gros şl deci mai greu. ar facc.o curbă intre stâlpii susţinători, neputftnd f: întins ca sârma cea subţire.

În numărul viitor vom publica ultima poveste din Riada tul Homer. intitulaţi
CALUL TUOIAN

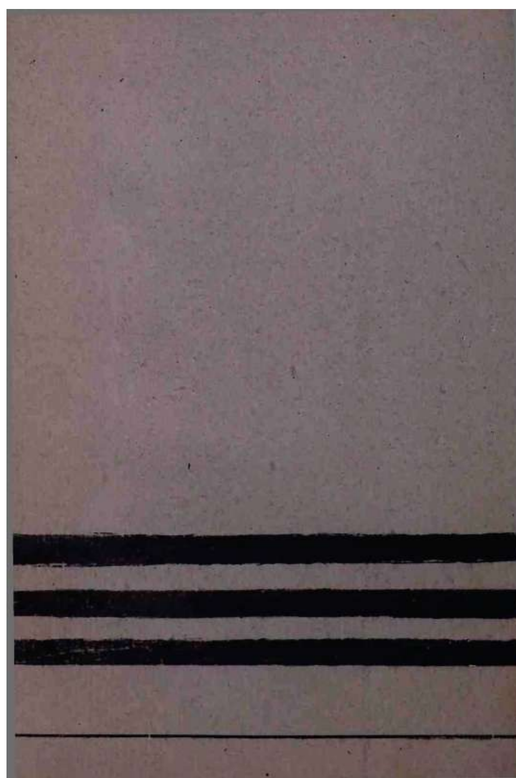
GEOLGE CEL VITEAZ - • 27. i. eu

fim

Biblioteca bucuria Copiilor" opore iOpt5ro.1n.il *nib Uimirea d-lul ***Goo***r£e Cimbru. n-Jitura Buna- Ciobanul S. A str. Sărindar 9 Eucureşti Imprimata de Tip .Curentul", str Belvedere Kr. fl Bucureşti Inmatrl- mint <;uh Kr ir.fl »;? la neg Or Cnm Bucure?«

PREŢUL 30 LEI

GEOEGE CEL VITEAZ